

O občanském sdružení Shinebean

Podporujeme lidi žijící v chudobě ke změně
od pasivního očekávání pomoci
k aktivní zodpovědnosti za zlepšení situace.

O tvůrci

Kiên Hoàng Lê
photography

Kiên Hoàng Lê je berlínský fotožurnalista vietnamského původu, který se ve své práci zaměřuje na dokumentární a publicistickou fotografii.
Kiên se narodil v Hanoji v Severním Vietnamu a vyrostl v Bogensee ve východním Německu. Žil ve Velké Británii, Indii a Austrálii.
Je fotografem na volné noze, který pracuje pro deníky a nevládní organizace po celém světě.

kontakt:
Berliner Allee 146, 13088 Berlin
tel.: +49 176 288 33 55 6, e-mail: mail@kienhoangle.com, www.kienhoangle.com

Tato akce v rámci projektu Aware&Fair
je realizována s finanční podporou Evropské unie

aware&fair

Banta Anynago

„Ahoj, jmenuju se Banta. Moc ráda chodím do školy a čtu. Bojím se hadů.“

Banta žije s rodinou ve slumu Kibera, který je druhý největší v Africe. Žije s matkou, otcem a tetou, které zemřel manžel. Nyní domácnost sdílí 17 členů.

Rodinné foto

„To je moje rodina, maminka a ostatní dospělí se neradi fotí, protože nechtějí, aby ostatní viděli, jak těžký je tu život. Já a moji kamarádi se ale fotíme moc rádi, je to zábava..“

Rodiny v Keni mají průměrně 6 dětí. Keňa má velmi vysokou porodnost.
Počet obyvatel tak roste závratným tempem.

Modlitba před jídlem

„V Keni všichni v něco věříme. Já jsem křesťanka a před každým jídlem se modlíme se zavřenýma očima.“

V Keni se ke křesťanství hlásí cca 80% obyvatel. Muslimů je cca 14%, další velkou skupinu tvoří hinduisté a lidé, kteří vyznávají různá tradiční náboženství.

Mandazi

„To jsme měli slavnostní snídani – smažené koblihy. Ty mám moc ráda! Většinou snídáme sladký čaj s mlékem, někdy také bílý chléb s margarínem. Občas se ale také stane, že k snídani nemáme nic.“

Jídlo v Keni je inspirováno indickou kuchyní, používají se zde hojně indické placky a kari koření.

Odchod z domu

„Takhle to vypadá u nás doma. Zrovna se chystám na cestu do školy.“

Kibera je největší slum v subsaharské Africe, má 5 km čtverečních. Půda ve slumech patří vládě, přičemž plechové domy mají svého majitele a obyvatelé mu musí platit nájem.

Cesta do školy

„Právě jsem na cestě do školy, chodím tam moc ráda. Učíme se číst, psát a počítat stejně jako u vás ve škole. Někteří moji kamarádi by také chtěli chodit do školy, ale do naší už se bohužel nevejdou.“

V Kibeře žije cca 1.200.000 obyvatel v plechových domech, bez kanalizace a legální elektřiny či vodovodu. Je zde méně než 10 státních škol, chybí lékařská péče. Celá čtvrť se rozkládá v podstatě na smetišti.

Ve škole

„Takhle to vypadá v naší škole, která má 3 třídy. Chodí sem celkem 60 dětí, kamarádi, jejichž rodiče na školu nemají peníze, si zatím hrají na ulici.“

Komunitní škola je provozována místní baptistickou církví. Učí zde 3 učitelé, kteří dostávají minimální plat, který je závislý na příspěvcích od rodičů a pěstounů. Ti však často nemají vůbec nic, čím by mohli zaplatit.

Počty, to je dřina

„Počty mi moc nejdou, ještě si musím ukazovat na prstech. Ale když se naučím počítat, budu si moci otevřít vlastní obchod a prodávat zeleninu. Chtěla bych být podnikatelka, až budu velká!“

Státních škol je nedostatek a komunitní školy, které často spravují rodiče dětí, mají omezené možnosti. Mnoho dětí tak absolvuje pouze několik ročníků základní školy.

Ještě nakoupit vodu

*„Konečně můžu chodit pro vodu k našemu novému a jedinému vodovodu!
Je přímo v Kibeře, předtím jsem pro vodu musela chodit velice daleko.“*

ShineBean společně s baptistickou církví zavedli do Kibery jediný legální vodovod.
Běžné jsou nelegální odběry vody, proti kterým distributor soustavně bojuje.
Nedostatek nezávadné vody způsobuje v Kibeře mnoho zdravotních problémů.

Hry

*„Dnes už jsem splnila všechny moje povinnosti a tak je konečně čas a hraní!
Co na tom, že moje švihadlo je kousek provázku?“*

Děti si v Keni hrají stejně rády, jako kdekoliv na světě. Jejich jednoduché hračky vyrábějí rodiče nebo děti sami, často z odpadků, které najdou na ulici. Oblíbená jsou auta ze starých bot a drátů, vzácné jsou šité panenky.

Umýt nohy

*„Před spaním si vždycky myjeme nohy. I když máme boty, prach a bláto se dostane všude.
Je to moje oblíbená část dne, máme čas si s maminkou popovídat.“*

V Kibeře neexistují chodníky a téměř ani silnice. Prach, bláto a odpadky jsou všudypřítomné.

A na kutě.

„Ještě si poslechnu příběhy o mých předcích a jdeme na kutě! Sladké sny!“

Běžný „byt“ pro jednu rodinu představuje místnost 3x3 m, kam se musí vejít všechno a všichni.